

J.Maurer Vulvară

DIN EXAMENELE VIETII

S A B A T U L

„Şase zile să lucraţi; dar ziua a şaptea este Sabatul, ziua de odihnă, cu o adunare sfântă. Să nu faceţi nici o lucrare în timpul ei: este Sabatul Domnului în toate locuinţele voastre“ (Lev.23,3)

Porunca a IV-a

*„Adu-ţi aminte de ziua de odihnă,
ca s-o sfinţeşti. Să lucrezi şase zile,
şi să-ţi faci lucrul tău. Dar ziua a şaptea
este ziua de odihnă închinată Domnului,
Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare
în ea, nici tu nici fiul tău, nici fiica ta,
nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta,
nici străinul care este în casa ta.
Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile
şi pământul şi marea, şi tot ce este în ele,
iar în ziua a şaptea S-a odihnit:
de aceea, a binecuvântat Domnul
ziua de odihnă şia sfinţit-o“
(Exod.2,8-11)*

Colecţia LUMINA
Stuttgart

7. EXAMENUL ACCEPTĂRII ODIHNEI ADEVĂRTE.

„Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua acesta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse“ (Gen.2,3)

Experiența Mariane:

„J.N.Andrews, care s-a născut la 22 iulie 1829, a ajuns primul misionar adevătat de ziua șaptea, trimis de organizația bisericii în Europa. Știai că el putea să citească biblia în șapte limbi? Știai că el a învățat pe dinafară întreg Noul Testament?

Pe când era un tinerel, John Andrews era foarte interesat de studiul Bibliei. El a fost într-adevăr acela care a făcut ca întreaga familie să păzească Sabatul. Aceasta s-a întâmplat astfel:

O familie, cu numele Stowell și-a vândut ferma pentru că ei erau siguri că Isus avea să vină la 22 octombrie 1844. Deoarece El n-a venit, ei s-au ruinat. Dl Andrews a invitat familia Stowell să împartă cu ei marele lor cămin. În timp ce se aflau acolo, Mariana Stowell, în vârstă de 15 ani, a citit o broșură în care se explica că sâmbăta este Sabatul. Ea a împărtășit aceasta cu fratele ei Oswald, și amândoi au păzit primul lor Sabat. Lunea următoare, Mariana i-a dat broșura lui John Andrews, în vârstă de 17 ani. El s-a convins de îndată că trebuie să păzească ca zi de închinare sâmbăta.

„Tatăl tău și mama ta au citit această broșură?“ A întrebat John.

„Nu“, a răspuns Mariana, *„dar eu am citit-o și acum știu că noi nu păzim adevăratul Sabat“*.

„Si eu cred că acesta este adevărul“, zise John. *„Mariana“ vrei să păzești împreună cu mine adevărtul Sabat?“*

„Desigur“, răspunse ea. *„Oswald și cu mine am păzit deja un Sabat. Săptămâna aceasta te poți uni și tu cu noi. De ce nu dai broșura familiei tale s-o citească?“*

„Ei bine“, zise John, *„am s-o dau“*. Domnul și doamna Andrews

au acceptat imediat adevăratul Sabat și au dat broșura mai departe domnului și doamnei Stowell. Sabatul următor cele două familii s-au unit să asculte de porunca lui Dumnezeu.

Cu toate că noi trebuie să respectăm pe cei mai în vârstă, ei nu totdeauna cunosc întregul adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu. În astfel de cazuri, Dumnezeu așteaptă ca tinerii să facă ceea ce ei știu că este drept și astfel să fie o pildă pentru cei în vârstă ai lor, așa cum au fost John, Mariana și Oswald. Pilda și credincioșia pot fi mijloacele de câștigare a unei persoane mai în vârstă la Isus și la adevărul Lui.¹

Sosise ceasul profetic:

Fenomenul petrecut atunci prin citirea unei broșuri și efectul acesteia asupra tinerilor și adulților este demn de remarcat. Acest lucru are câteva semnificații, care merită toată atenția.

În primul rând aceasta înseamnă că în planul lui Dumnezeu sosise momentul descoperirii adevăratei zile de odihnă care fusese schimbată de *„omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai pe sus de tot ce se numește „Dumnezeu“, sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“ (2 Tes.2,3,4)*. Incumetarea fiarei de a schimba adevărata zi de odihnă prin prigoană, fusese prezisă: *„El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme“ (Dan.7,25)*. Deci, venise timpul să fie reabilitat Sabatul, conform altei profeții care scrie astfel:

„Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temeliiile străbune; vei fi numit „Dregător de spărturi“, „cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit“. Dacă îți vei opri piciorul în ziua

¹ Dorothy E.Watts, **Aceasta este ziua**, București 1995, p.207.

Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecări” (Is. 58,12,13).

Apoi, în al doilea rând, Dumnezeu a pregătit calea prin Duhul Sfânt, care a îndemnat pe unii să scrie, iar apoi broșura să ajungă la cei care erau gata să înțeleagă și să primească solia trimeasă lor. Așa dar, nu numai că sosise ceasul, dar și inima oamenilor era pregătită să primească, lăsându-se convinși prin Duhul Sfânt: *„Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, - zice Domnul oștirilor” (Zah. 4,6).*

De asemenea, în al treilea rând constatăm că Dumnezeu se folosește uneori de persoane slabe, de persoane tinere, la care nu li se dă mare importanță în familie. Aici avem cazul Marianei, care avea vârsta de numai 15 ani, care a răsturnat învățăturile false ale marilor teologi, a început să repare spărtura făcută în Legea lui Dumnezeu și a influențat în bine pe alții. Ea s-a convins mai întâi, apoi a convins pe Oswald și pe John, iar prin ei a mijlocit pentru convingerea părinților lor. În Biblie citim: *„Dar Dumnezeu a ales lucrurile nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe cele înțelepte. Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii, ca să dea de rușine pe cele tari” (1 Cor.1,27).*

În acel timp erau puțini păzitori ai Sabatului biblic. Erau câțiva bapțiști de ziua șaptea și unii dintre așteptătorii revenirii Domnului de după anul 1844. De exemplu căpitanul Bates și alți cercetători ai Bibliei. Totuși dealungul veacurilor Dumnezeu a avut totdeauna păzitori ai Sabatului. În cartea *„Timpul nostru în lumina profețiilor”*, între pag.163-171, sunt indicate documente despre urme de ținerea Sabatului biblic de la înălțarea lui Isus la cer pînă în zilele noastre. Păzitorii Sabatului au fost urmăriți, persecutați și martirizați dealungul veacurilor. Milioane de martiri au pecetluit cu sângele lor adevărul despre adevărata zi de odihnă. Cu toate acestea păzitorii Sabatului n-au fost stârpiți cu totul. Ei au apărut în mod spontan în diferite locuri din lume. Oameni cercetând

Biblia au descoperit adevăratul Sabat și l-a adoptat. Iată un citat:

„Oamenii, care țineau Sabatul, au fost și pe continentul Europei în multe locuri: în Boemia, în Moravia, în Transilvania, Rusia și pretutindeni unde oamenii credincioși au ajuns să înțeleagă faptul că porunca lui Dumnezeu fusese desfințată și se pusese o zi poruncită de oameni. Când prin evenimentele produse de încheierea epocii de supremație papală, cercetătorii Bibliei au fost îndemnați să cerceteze serios profețiile, și cum semnele apropiatei reveniri a Domnului se arătau, se producea o mare mișcare de redeşeptare adventă... care mișcare a avut loc în primele decenii ale secolului al 19-lea. Atunci au început oamenii să priceapă profețiile care spuneau că papalitatea încercase să schimbe legea lui Dumnezeu, și au recunoscut că solia din urmă a Evanghelei este o chemare, ca fiecare să se depărteze de datinele oamenilor și să ia ca normă de credință și viețuire... *„poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” Apoc.14,12*”²

Vrăjmașul, Satana, a uneltit să nimicească Sfânta Scriptură, interzicând sub pedeapsa cu moartea posedarea sau studierea Bibliei de către oameni. Ele erau numai manuscrise fiindcă nu exista tipar, și scrise în limbile biblice vechi, ebraica, greaca și latina, necunoscute omului de rând. Cu toate acestea, ele au fost interzise, strânse și arse. În timpul Evului Mediu, Bibliile erau numai în mâna teologilor și a călugărilor. Totuși, Dumnezeu a ridicat oameni care au tradus Biblia în limba poporului: William Tyndale în limba engleză, Martin Luther în limba germană. Apoi a fost inventat tiparul și Bibliile în zilele noastre sunt tipărite în toate limbile și sunt la îndemâna oricui. Astfel omul modern are mare avantaj de a cunoaște adevărul, dar și o mare responsabilitate de al primi și trăi în viața de toate zilele.

² W.A.Spicer, **Timpul nostru în lumina profețiilor**, Edit.Graiul Literar București, p.171.

Sabatarienii din Transilvania:

În citatul de mai sus sunt amintite câteva locuri în care au apărut păzitori ai Sabatului în urma simplei citiri a Bibliei. Mai erau și alții care nu sunt amintiți. De exemplu, Valdenzi scriau Sfânta Scriptură cu mâna și erau urmăriți și omorâți, dar foamea și setea după Cuvântul lui Dumnezeu îi făceau să înfrunte orice risc. Apoi, istoria spune că în anul 1624 sabatarienii din Transilvania numărau circa 15-20 mii de păzitori ai Sabatului. În continuare vom relata interesanta lor istorie. Ei sunt doar amintiți în citatul lui Spicer de mai sus. Iată pe scurt istoria lor:

În secolul al 16-lea, în castelul său din Dumbrăveni, județul Sibiu, România, trăia un mare proprietar de pământ cu numele de Eosi Andrei, care avea pe moșia sa 72 de sate de iobagi, așezate de la Turda la Odorhei. În familia lui numeroasă a pătruns boala tuberculozei care a secerat rând pe rând toți copiii și apoi soția. Rămas singur și întristat de pierderea familiei, a căutat și a găsit mângâiere în citirea Sfintei Scripturi. Spre surprinderea lui, el a constatat multe nepotriviri între credința lui și spusele Bibliei. Între altele el a înțeles că adevărata zi de odihnă este sâmbăta și nu duminica și carnea de porc este necurată. El s-a hotărât să păzească Sabatul ca zi de odihnă. El a împărtășit convingerile lui oamenilor din cele 72 de sate de pe moșia sa. Locuitorii au primit adevărul că sâmbăta este ziua de odihnă. Astfel ei în Sabat au gustat bucuria mântuirii: cântau, se rugau și studiau Biblia.

Moșierul rămânând singur, după decesele din familie, a adoptat ca fiu și moștenitor al său pe tânărul Pechy Simon, un tânăr inteligent. După adoptare el a plecat la studii în apusul Europei și la Constantinopol, iar după 10 ani s-a întors acasă. La câteva ore după sosirea lui, bătrânul lui tată adoptiv a decedat, iar el a rămas stăpân peste toate cele 72 de sate. Fiind foarte învățat el a ajuns cancelarul Transilvaniei la Cluj. El a împărtășit credința sabatariană între intelectuali și mai mulți profesori, medici, ofițeri și chiar un general au devenit și ei sabatarieni. Ei au exclus consumul cărnii de porc din dietă și aveau multe puncte comune cu adventiștii de astăzi.

Bisericile istorice n-au văzut bine pe sabatarieni și au influențat stăpânirea, care a emis mai multe decrete pentru a interzice credința lor, dar n-au fost puse în aplicare mult timp. Dar în iulie 1638 sabatarienii au fost interziși și s-a format un tribunal compus din capii bisericilor. Romano-catolicii, ortodocșii, unitarienii, reformații, luteranii, și alții, vreo șapte biserici, și-au dat mâna să distrugă pe sabatarieni. În câteva zile sute de persoane au fost condamnate și s-au umplut închisorile, dar ei au rezistat fiind convinși că au credința conform adevărului biblic. După un timp, văzând rezistența sabatarienilor, tribunalul a trecut la pedeapsa cu moartea. Totuși sabatarienii n-au cedat, ci au înfruntat chiar moartea. Persecuțiile și necazurile au durat multe decenii.

Astfel istoria a înregistrat un caz deosebit. Tânărul Toroczko Janos, fiul capului bisericii unitariene Toroczko Mate, care era și el membru al tribunalului, a fost condamnat la moarte prin împroșcarea cu pietre. Sentința a fost executată după cinci zile de la condamnare. El a fost ucis cu pietre în orașul Dej, județul Cluj. Nici tatăl lui nu a putut să-l convinge să renunțe la Sabat sau să-l salveze de la moarte. El a rămas credincios adevărului biblic chiar cu prețul vieții lui.

Sabatarienii constatând grozăvia prigoanei, după multe chinuri și sbucium, s-au decis să părăsescă țara ca să-și scape viața. Ei au decis să ia calea pribegiei. Au încărcat lucrurile strict necesare pe care trase de cai sau boi, au așezat familia pe car și au părăsit căminul părintesc iubit, localitatea unde a văzut lumina zile și patria scumpă în care s-a născut și au trecut munții Carpați în România unde au găsit înțelegere și libertate, iar unii au ajuns până la Constantinopol în Turcia, unde nu mai erau prigoniți. Cele 72 de sate au rămas aproape pusti. Cei ce n-au avut posibilități de plecare, în anul 1868 au trecut la religia mozaică (evrei), care țineau Sabatul ca zi de odihnă și astfel aveau libertate. După doi ani, în anul 1870, pastorul polonez Cehovschi a adus solia adventă la Turda. Apoi a plecat la Pitești, unde a întemeiat o gupă de păzitori ai Sabatului în familia Aslan. Mișcarea sabatariană din

Transilvania a durat 280 de ani, de la 1588-1868.

Adevărata zi de odihnă:

În cele două cazuri amintite mulți oameni tineri și mai în etate, au găsit prin simpla studiere a Bibliei adevărul că sâmbăta, nu duminica, este adevărata zi de odihnă rânduită de Dumnezeu. Dar, se ridică câteva întrebări: De ce majoritatea creștinilor serbează ca zi de odihnă duminica, nu sâmbăta? În zilele noastre Biblia nu este interzisă, a fost tradusă în aproape toate limbile și dialectele vorbite în lume, costul tipăririi este ieftin și Biblia este accesibilă oricui. Deci, de ce oamenii nu adoptă serbarea zilei de odihnă sâmbăta, după relatările Bibliei? Cum se face că omul modern, care se crede luminat și informat, nu recunoaște și nu adoptă adevărul biblic referitor la Sabat? Care zi a serbat-o Mântuitorul și ucenicii lui? Are vreo importanță ce zi serbăm?

Ne propunem ca în acest capitol să dăm răspuns la întrebările ridicate și la altele care s-ar mai putea ridica, așa fel ca oricine să poată înțelege și decide singur. Aceasta pentru că este un test și privitor la examenul alegerii adevăratei zi de închinare. Vom trata pe rând și scurt: originea și scopul Sabatului; ziua serbată de Isus, apostoli și primii creștini; profeția și încercarea de a schimba ziua de odihnă; rolul Sabatului în mântuire; Sabatul și marea luptă din univers; însemnătatea deciziei omului în zilele sfârșitului de a cunoaște adevărul; precum și alte probleme ce se vor ivi pe parcurs. Totuși, dorim să anticipăm că în toate aceste probleme este o mână tirană, vicelană și plină de ură, dușmanul lui Dumnezeu și al omului care caută cu orice chip ca omul să fie și să rămână în întunec, să fie dus în eroare. Sfânta Scriptură îl identifică astfel:

„Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Deavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui... De aceea bucurați-vă ceruri! Vai de voi pământ și mare! Căci deavolul s-a coborât la voi, cuprins de o mânie mare, fiind-că știe că are puțină vreme” (Apoc.12,9,12). „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii

și sângelui, ci împotriva căetenilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor întunecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locuri cerești. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămâneți în picioare după ce veți birui totul” (Efes.6,12,13).

Numai existența lui Satana explică starea lumii noastre. Rămânem surprinși și chiar uimiți, și fără a putea înțelege starea omenirii fără prezența arhivrajmașului. Cum s-ar putea ca în acest veac al luminei și descoperirilor, omul modern să fie lipsit de cunoașterea adevărilor privitoare la mântuire? De această cunoaștere depinde viața veșnică sau pierzarea veșnică. Satana a orbit pe om cu necredință, prejudecăți, desinteres și o totală indiferență de cele sfinte. Numai Biblia înțeasă în lumina și sub călăuzirea Duhului Sfânt este un îndrumător sigur în marea confuzie ce domnește pe pământ. Ea *„este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte și să dea înțelepciune în neprihănire” (2 Tim.3,16)*. Ea descoperă omului marile adevăruri ascunse sub praful ignoranței și tradițiilor. Chiar Isus a spus: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 5,39)*.

Originea Sabatului:

Originea Sabatului este din Paradis, de la întemeierea lumii, nu de la evrei. El este dat omului înainte de căderea în păcat, și nu este o umbră. Orice încercare de a-l considera fără valoare, un simbol trecător sau o instituție evreească cade înaintea adevărului biblic: *„Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse” (Gen.2.1-3)*.

Sabatul nu este o umbră, un simbol, ci este un monument comemorativ. El comemorează faptul că lumea a fost creată în șase zile

naturale, compuse din „a fost o seară, și apoi o dimineață” (*Gen.1,5.8.13.19.23.31*). Seara reprezintă partea întunecoasă, noaptea; dimineața se referă la ziua, partea luminoasă. Deci fiecare zi a creațiunii a fost de 24 ore. Iar ziua începe la „asfințitul soarelui” (*Marc.1,32*), cu noaptea. Sabatul, ziua șaptea, ne aduce aminte că Dumnezeu este Creatorul, și nu maimuța este strămoașa neamului omenesc. Dacă toți oamenii ar fi serbat Sabatul în amintirea creațiunii, nu ar fi avut loc credința în teroria evoluției, și nu ar exista ateii. Sabatul Îl descoperă pe Dumnezeul Creator.

Biblia cunoaște indicii ale existenței Sabatului înainte de a fi dat evreilor pe muntele Sinai. Înainte de eliberarea din Egipt, Faraon acuza pe Moise și Aron că: „pentru ce abateți poporul de la lucrul lui” (*Exod 5,4 în original: de ce îi învățați să sabatizeze n.n.*). Iar în pustia Sin, înainte de a ajunge la muntele Sinai, în legătură cu mana s-a întâmplat săptămânal trei minuni: vineri cădea mană dublă, sâmbăta nu cădea mană, iar mana ținută de pe o zi pe alta se altera, făcea viermi, însă cea ținută de vineri până sâmbăta rămânea proaspătă (vezi *Exod 16,1-30*). Astfel în 40 de ani s-au făcut 6.240 de minuni în legătură cu Sabatul (3x52x40=6240). Apoi, porunca a patra începe cu cuvintele „Adu-ți aminte”. Această expresie indică la faptul că Sabatul exista înainte de a fi dat pe Sinai, dar fusese uitat.

Originea Sabatului este din săptămâna creațiunii.

La muntele Sinai Dumnezeu a dat poporului Israel cele zece porunci „scrise cu degetul lui Dumnezeu” (*Exod 31,18*). Cele zece porunci au fost rostite de Dumnezeu și scrise cu degetul Său, pentru ca oamenii să nu se încumete să le sfideze sau să le schimbe. Nici chiar lui Moise nu i s-a încredințat scrierea celor zece porunci. Dumnezeu știa că se va ridica o fiară (nume simbolic), un om, care se va „încumeta” să schimbe „vremile și Legea” (*Dan.7,25*), iar oameni trebuie să trecă testul de a asculta „mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (*Fapt.5,29*). Astfel cele zece porunci au fost „scrise cu degetul lui Dumnezeu” (*Exod 31,18*). Așadar, în porunca a patra citim:

„Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (*Exod 20,8-11*).

Porunca a patra indică că „ziua șaptea” sâmbăta, nu „ziua întâia” duminica (*Mat.28,1; Marc.16,2; Luca 24,1; Ioan 20,1*), este ziua de odihnă binecuvântată și sfințită de Dumnezeu. Ea a rămas pentru totdeauna valabilă și neschimbată. Principiul biblic este că Dumnezeu este neschimbător. Stă scris: „Nu vă înșelați prea iubiții mei frați: orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor. În care nu este schimbare, nici umbră de mutare” (*Iac.1,16.17*). În consecință deci și lucrările Sale sunt neschimbătoare. Cităm: „Căci ce binecuvintezi Tu, Doamne, este binecuvântat pentru vecinicie” (*1 Cron.17,27*). „Iată că am primit porunca să binecuvintez. Da, El a binecuvântat și eu nu pot întoarce” (*Num.23,20*). „Căci Eu sunt Domnul, Eu nu mă schimb” (*Mal.3,6*). „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!” (*Evr.13,8*). „Rămâne dar odihnă de sâmbătă pentru poporul lui Dumnezeu” (*Evr.4,9 Tr. Nițulescu*).

Deci, se pune îndreptățita întrebare: cum se „încumetă” omul să schimbe odihna Sabatului instituită de Dumnezeul neschimbător, odihnă consemnată în scris cu chiar degetul Său? În porunca patra este reglementat timpul de lucru de șase zile și odihna în ziua șaptea. Apoi este specificat că nimeni să nu lucreze, nici străinul, nici animalele. De asemenea este indicat că „să nu faci nici o lucrare în ea”. Pentru Sabat se pregătește mâncarea în „ziua pregătirii” (*Luc.23,54*), adică vineri după amănuntele scrise: „Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert, și păstrați până a doua zi dimineața tot ce va rămâne!” (*Exod 16,23*). Nu sunt îngăduite nici unele lucrări urgente: „Șase zile să lucrezi, iar ziua șaptea să te odihnești; să te odihnești chiar în vremea aratului și seceratului” (*Exod*

34,21).

Isus și Sabatul:

Totuși, Isus, care este „*Domn chiar și al Sabatului*” (Marc.2,28), la întrebarea: „*Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat*” (Mat.12,10), El a stabilit că a face bine, a salva viața oamenilor și animalelor este îngăduit în Sabat. El a spus: „*Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie, și-i cade într-o groapă, în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cât mai de preț este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zile de Sabat*” (Mat.12,11.12).

Evreii aveau tradiții puse de cărturari și farisei, talmudul, în care erau multe restricții, porunci omenești, cu privire la Sabat și alte domenii, pe care nu le poruncise Dumnezeu, pe care Isus și ucenicii lui nu le respectau. Ei învinuiau pe Isus: „*Pentru ce nu țin ucenicii Tăi datina bătrânilor?*” (Marc.7,5). Dar Isus a respins acuzațiile lor: „*Ați desfințat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră... Degeaba Mă cinstesc ei, dând învoățături care nu sunt decât porunci omenești*” (Marc.7,9.7). Tot ei căutau să omoare pe Isus „*nu numai fiind că deslega ziua Sabatului, dar pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său, și se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu*” (Ioan 5,18).

Isus nu a deslegat Sabatul ca să fie călcat, profanat sau schimbat. El a înlăturat numai ce nu era potrivit cu spiritul Sabatului, „*poruncile omenești*” (Marc.7,7). Îngrădirile fără rost ale fariseilor cu privire la Sabat erau contra scopului Sabatului. Ei prețuiau animalele mai mult decât pe oameni. Iată un caz concret raportat în Evanghelie:

„*Dar fruntașul sinagogii, mâniat că Isus săvârșise vindecarea aceasta în ziua Sabatului, a luat cuvântul și a zis norodului: „Sunt șase zile în care trebuie să lucreze omul; veniți dar în aceste zile și vă vindecați, și nu în ziua Sabatului!” „Fățarnicilor” i-a răspuns Domnul; „oare în ziua Sabatului nu-și dezleagă fiecare din voi boul sau măgarul de la iesle, și-l duce de-l adapă? Dar femeia aceasta, care este o fică a lui Avraam, și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani, nu trebuia oare să fie deslegată de legătura aceasta în*

ziua Sabatului?” Pe când vorbea el astfel, toți potrivnicii Lui au rămas rușinați; și norodul se bucura de toate lucrurile minunate, pe care le făcea El” (Luc.13,14-17).

Să observăm că nu Hristos Domnul a spus că El „*dezlegă*” pe oameni să calce Sabatul, ci vrăjmașii Domnului. Fariseii, cărturarii, fruntașul sinagogii și alți dușmani ai lui Isus căutau un motiv să-L acuze și să-L omoare pe Isus. Dar, Domnul nu a deslegat Sabatul ca să fie profanat și nici nu a călcat Sabatul. El a argumentat că a face bine în Sabat nu este păcat. Ei deslegau boul și măgarul să nu sufere de sete, iar El vindeca pe oameni în Sabat să nu mai sufere de boli și le ierta păcatele lor. Lucrarea pe care o făcea El era potrivită cu spiritul poruncii Sabatului. El a spus: „*Cine din voi mă poate dovedi că am păcat? Dacă spun adevărul, pentru ce nu Mă credeți?*” ... și „*Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui*” (Ioan 8,46; 15,10).

Domnul Isus nu a călcat Sabatul iertând păcatele și vindecând bolile. El atunci alegea să predice și să vindece în Sabat. Și astăzi El face la fel. Cei ce voiesc să se întâlnească cu Isus în Sabat, El se găsește la casa de rugăciune, și aduce vindecare pentru corp și suflet. El caută pe păcătoși și bolnavi. Oriunde este suferință Isus este prezent. Când era pe pământ El a vizitat pe bolnavul de 38 de ani de la scaldătoarea Betesda și l-a întrebat: „*Vrei să te faci sănătos?... Ziua aceea era o zi de Sabat*” (Ioan 5,6.9). El avea „*obiceiul*” de a sărbătorii Sabatul, după cum stă scris: „*A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească, și I s-a dat cartea proorocului Isaia*” (Luc.4,16.17).

Mântuitorul a consfințit serbarea Sabatului și după învierea Sa. El a îndemnat pe urmașii Lui: „*Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat*” (Mat.24,20). Fuga aceasta se referă la distrugerea Ierusalimului care a fost la anul 70 d.Hr. Dacă la învierea Domnului s-ar fi schimbat ziua de închinare din ziua șaptea, sâmbăta, care era un monument de aducere aminte a creațiunii, pe ziua întâi a săptămânii, duminica ziua învierii, de ce ar mai fi fost nevoie ca urmașii

Săi să se roage ca fuga lor să nu fie în Sabat până în anul 70 d.Hr?

Sabatul și primii creștini:

Istoria biblică, din contră, relatează că urmașii Domnului au serbat Sabatul și după învierea Domnului. Despre apostolul Pavel, apostolul Neamurilor, stă scris că el, asemenea lui Isus, avea obiceiul de a serba Sabatul: *„Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi“ (Fap.18,2).*

Apoi pentru a înlătura orice obiecțiune a omului modern că aceia erau evrei și de aceea mergea Pavel în Sabat, Scriptura relatează alte cazuri incontestabile despre serbarea Sabatului în zilele apostolilor. Amintim două: în Antohia Pisidiei și în Filipi. În Antiohia ascultătorii erau Evrei și Neamuri, cităm: *„Când au ieșit afară, Neamurile i-au rugat să le vorbească și în Sabatul viitor despre aceleași lucruri. În Sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu“ (Fapt.13,42.44).* De remarcat că Neamurile (păgânii) își exprimă dorința ca în *„Sabatul viitor“* să le fie vestit Cuvântul. Dar în Filipi, în Macedonia din Europa, nu exista o sinagogă a Iudeilor, nici un loc de adunare special pentru Sabat, ci locul trebuia căutat. Să observm că nu dumineca era sărbătorită de Pavel și echipa sa și după învierea Domnului.

Cităm: *„În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu, unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos, și am vorbit femeilor, care erau adunate laolaltă. Una din ele, numită Lidia, vânzătoare de purpură din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu, și asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele ce spunea Pavel. După ce a fost botezată, ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: „Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea“. și ne-a silit să intrăm“ (Fapt.16,13-15).*

Nu numai că Biblia susține că Sabatul a fost serbat și după învierea Domnului, dar nu există în Scriptură nici o poruncă a lui Isus sau a apostolilor că ziua întâi a săptămânii trebuie să fie serbată în locul zilei a șaptea, sâmbăta. Un astfel de text nu există în Scriptură. Chiar

dacă creștinii ar serba ziua învierii lui Isus, ceea ce nu este scris în Biblie, este numai normal să se facă numai odată în an, la Paști, ca și nașterea Domnului la Crăciun. Deci anual, nu săptămânal. Dar, nici nașterea, nici învierea nu au fost orânduite de Domnul și nici de ucenicii Săi să fie serbate. Hristos Domnul a orânduit să fie comemorată numai moartea Sa pe cruce, deci, patimile Domnului, prin Sfânta Cină. Însă acest lucru este consemnat în Biblie ca o poruncă.

Scriptura scrie: *„Căci am primit de la Domnul ce v-am învățat; și anume că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat o pâine. și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea“. Tot astfel după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, oridecâteori veți bea din el“. Pentru că oridecâteori mâncați din pâinea aceasta și beți paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El“ (1 Cor.11,23-26).*

Originea serbării zilei întâi a săptămânii:

Serbarea duminecii este de origine păgână. Ea este numită în diferite limbi ziua soarelui: Sonntag în germană, Sunday în engleză, Dies Solis la romani. Apoi istoria confirmă că: *„Adorarea soarelui este una din cele mai vechi forme ale idolatriei care se găsea la popoarele cele mai de seamă din vechime. Vechiul cult al soarelui este dovedit prin nenumăratele reprezentări din templele și monumentele din Egipt, Asiria, Babilon, Persia, Fenicia, Grecia și Roma... Ra, Isis, Osirus, Baal, Mitras, Hercules, Apolo și Jupiter sunt zeități păgâne care reprezentau soarele și luna“³*

Nu exiată nici o dovadă biblică că dumineca se serbează în cinstea învierii Domnului. Acastă afirmație este inventată de Satana spre a duce pe om în eroare. În cinstea învierii Domnului creștinii de azi serbează Paștele odată pe an. Serbarea duminecii a fost introdusă în

³ J.N.Andrews, **History of the Sabbath** p.312.

creștinism de la păgânii amintiți mai sus.

O altă dovadă istorică că duminica este de origine păgână este legea împăratului Constantin cel Mare decretată la 7 martie 321 d.Hr. În această lege nu se amintește numele de „sâmbătă” sau „duminecă” precizând care este ziua de odihnă, ci se folosește termenul „ziua soarelui”, nume folosit de păgâni pentru ziua întâi a săptămânii, duminica. Zeul principal al păgânilor era soarele. De aceea, ziua întâi a săptămânii a fost dedicată închinării la soare. Legea lui Constantin cel Mare este motivată pentru cinstirea soarelui, nu în amintirea învierii Domnului Hristos.

Iată textul legii: *„Toți judecătorii, orășenii, toți meseriașii trebuie să se odihnească în prea onorata zi a soarelui. Agricultorii însă sunt îngăduiți să meargă la lucrul lor, dacă nu găsesc un timp mai potrivit pentru semănarea cerealelor și pentru sădirea viei. Altminterea ar putea să treacă nefolosite clipele prielnice, pe care le oferă cerul”⁴*

Un alt autor scrie: *„După moartea apostolilor biserica creștină a cunoscut o perioadă critică și instabilă. Biserica nu avea un crez stabilit, și era încolțită de asediul curentelor filosofico-religioase eline, romane, parsiste și a religilor-mistere păgâne. Această perioadă critică postapostolică se numește „era heterodoxiei” (opusul lui „orthos” = drept, just, adevărat, „heteros” = altul, care se deosebește), însemnând perioada când diferite curente propagau o altă lumină (doxa), decât cea apostolică... Respectarea zilei soarelui ca repaus săptămânal apare în scrierile gnostice din secolul II. Este idee gnostică, fiind legată de lumină, împrumutată din misterele mitraniene... Trecerea definitivă de la serbarea zilei de odihnă biblică la cea a „zilei întâia” s-a făcut treptat... Sinodul național din Orleans (538) îngăduie unele munci de casă, dar interzice practicarea agriculturii în ziua duminicii. Papa Virgiliu rostește o anatemă asupra „Sabatarienilor iudaizați”⁵. Deci, în sec.VI se mai ducea lupta*

⁴ W.A.Spicer, **Timpul nostru în lumina profețiilor** p.160.

⁵ V.Moldovan, **Manualul Doctrinelor Biblice AZȘ**, p.110-113.

împotriva celor ce serbau Sabatul.

Semnul lui Dumnezeu și semnul fiarei:

Semnul fiarei este duminica. Ea este în contrast cu semnul lui Dumnezeu, care este sâmbăta, așa cum scrie Scriptura: *„Le-am dat și Sabatele Mele, să fie un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că eu sunt Domnul, care-i sfințesc... Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru”*(Ezech.20,12.20).

În contrast cu Sabatul zilei a șaptea a săptămânii este duminica ziua întâia a săptămânii. Biserica Catolică recunoaște că duminica este semnul de recunoaștere a ei: Preotul catolic C. Enright, scrie: *„Biblia zice: Adu-ți aminte să sfințești Sabatul!”* Biserica Romano-Catolică zice: Nu! Prin puterea mea divină eu desfințez Sabatul și vă ordon să sfințiți ziua întâi a săptămânii. Și toată lumea civilizată se pleacă plină de respect și ascultare la porunca sfintei Biserici Catolice⁶

Un alt scriitor scrie: *„Încercarea papei de a sprijini obligația morală a păzirii duminicii pe porunca Sabatului este foarte ingenioasă, dar așa cum am arătat mai înainte, îi lipsește suportul biblic și istoric. Din perspectivă biblică, nu există nici o indicație în Noul Testament că Duminica a fost văzută vreodată ca o „extindere și deplină expresie” a Sabatului. De asemenea, din perspectivă istorică, părinții bisericii scot în evidență deosebirea între Sabat și duminică, și nu continuarea Sabatului prin păzirea duminicii”⁷*

Încercarea de schimbare a Sabatului, adică spărtura făcută în Legea lui Dumnezeu, care a fost *„scrisă cu degetul lui Dumnezeu”* (Exod 31,18; 32,16), a fost descoperită proorocilor. Deci, să mulțumim lui Dumnezeu pentru descoperirile Sale făcute cu veacuri înainte pentru a

⁶ A.I.Werner, **Probleme fundamentale din Doctrina Biblică** Brașov 1937 p.125.

⁷ Samuele Bacchiocchi, **Sabatul sub foc încrucișat** p.42.

nu fi luați prin surprindere. Proorocia califica aceasta ca ceva nepermis, o încumetare. Cităm: „*El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupri pe sfinții Celui Prea Înalt, și se va încumeta să schimbe vremile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremi și o jumătate de vreme*” (Dan.7,25).

Apostolul Pavel privea această lucrare că avea să se întâmple după timpul vieții lui: „*și acum știți bine ce-l oprește ca să nu se arete decât la vremea lui*”. El mai dă unele amănunte pentru a-l putea recunoaște: „*Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și să se descopere omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul, care se înalță mai sus de tot ce se numește „Dumnezeu”, sau ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu*” (2 Tes.2,3.4.6).

Din cele scrise reiese că „*potrivnicul*” lui Dumnezeu trebuie căutat nu printre păgâni (Antioch Epifanus 168-165 î.Hr) ci între cei religioși din „*Templul lui Dumnezeu*” pretinzându-se „*drept Dumnezeu*”. Cercetătorii Scripturii, din timpul renașterii și protestanții, au ajuns la concluzia că „*omul fărădelegii*” este papalitatea. Acest adevăr l-au împărtășit și adevensiștii, constatând că este corect. Cercetătorii Bibliei au stabilit că în Lege lui Dumnezeu s-au făcut două spărturi mari, care au mutilat porunca doua care a fost scoasă cu totul din decalog, și a patra în care a fost schimbată serbarea zilei a șaptea, sâmbăta, fiind înlocuită cu ziua întâi a săptămânii, duminica.

Spărtura din Legea lui Dumnezeu era prevăzută în profeție că va fi reparată: „*Ai tăi vor zidi iarăși dărâmurile de mai înainte, vei ridica din nou temelii străbune; vei fi numit „Dregător de spărturi”, „Cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit”. Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-l, și dacă-L vei cinsti, neurmând căile tale, neînțeleptându-te cu treburile tale și nedându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura*

Domnului a vorbit” (Isaia 58,12-14).

Această proorocie s-a împlinit în parte și este în curs de împlinire totală. Protestanții au constatat spărtura în Legea lui Dumnezeu prin scoaterea poruncii a doua și introducerea închinării la sfinți, la icoane și la cruce, care erau interzise prin această poruncă. Apoi, ca să fie tot zece porunci catolicii au despărțit porunca zecea în două; porunca nouă: „*Să nu poftesti nevasta aproapelui tău*”; iar a zecea: „*Să nu pofteste lucrurile aproapelui tău*”⁸

Deci, în urma constatării spărturii în Legea lui Dumnezeu, protestanții și neoproteștanții au adoptat porunca a doua și au înlăturat închinarea la sfinți, la icoane și la cruce din închinarea lor. Ei respectă porunca doua așa cum este ea scrisă cu degetul lui Dumnezeu: „*Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc, și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele*” (Exod 20,4-6).

Dar, în timpul acela, reformatorii au avut mari împotriviri și n-au reușit să restaureze și spărtura făcută în porunca a patra. După moartea lor, protestanții n-au mai continuat reforma, ci au rămas la jumătatea drumului. Ei au restaurat porunca a doua, dar porunca a patra a rămas mutilată. De aceea Biblia îi califică: „*știu faptele tale: că îți merge numele că trăiești, dar ești mort*” (Apoc 3,1).

Restaurarea tuturor poruncilor lui Dumnezeu, deci și porunca a patra, este unul din semnele Bisericii adevărate, Biserica Rămășiței. Dumnezeu arată spre ea și spune: „*Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus*” (Apoc.14,12). Această este Biserica Adventiștilor de Ziua a șaptea, care a fost chemată la existență

⁸ Catehismele lui Keenan și Geiermann în l. eng., aprobate de episcopii Bisericii Catolice.

pe scena lumii tocmai pentru a continua lucrarea începută de protestanți și lăsată neterminată. Ea păzește toate poruncile lui Dumnezeu, deci și Sabatul zilei a șaptea. Așa dar, întreaga spărtură în Lege a fost reparată.

Sigilarea și Sabatul:

Biblia prevede și o sigilare în vremea sfârșitului: „După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El striga cu glas tare la cei patru îngeri, căroro le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând: „Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!” (Apoc.7,1-3). Contrafacerea pecetei lui Dumnezeu este semnul fiarei care se aplică „pe frunte sau pe mână” (Apoc.14,9).

Sigiliul (pecetea lui Dumnezeu) este Sabatul. Un sigiliu trebuie să cuprindă trei lucruri: Numele, autoritatea și teritoriul peste care stăpânește. Sabatul poruncii a patra din Exod 20,8-11 împlinește aceste condiții: Numele, **Dumnezeu**; autoritatea, **Creator**; teritoriul stăpânirii, **cerul și pământul**. Deși Sabatul este sigiliul, totuși, lucrarea de sigilare se face prin „Duhul Sfânt care fusese făgăduit” (Efes.1,13).

Valoarea sigilării constă în faptul că cei sigilați devin proprietatea lui Dumnezeu. De ei nu se mai poate atinge nimeni să le facă rău: nici oamenii, nici demonii. Ei sunt în mâna lui Dumnezeu, ocrotiți și păstrați pentru El în marea criză din încheierea istoriei lumii. Ei vor mărturisi Numele lui Dumnezeu și valabilitatea poruncilor Sale, inclusiv Sabatul zilei a șaptea, în timpul crizei provocată de fiară și de aliații ei, în ultimele evenimente ale marelui lupte. Atunci fiara va persecuta pe cei ce nu serbeză dumineca, semnul ei, dar cei sigilați vor fi ocrotiți, ei vor fi în siguranță. Biblia prevede persecuția astfel: „I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească, și să facă să fie

omorâți toți cei ce nu se închină icoanei fiarei” (Apoc.13,15).

Iar făgăduința dată celor credincioși promite salvare sigură: „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt, și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu, în care mă încred!” Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciură și de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui, și te va ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credința Lui. Nu trebuie să te temi de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma care umblă în întuneric, nici de molima care umblă ziua namiază mare. O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii, și vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: „Domnul este locul meu de adăpost!” Și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; și ei te vor duce pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. Vei pași peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. „Fiindcă Mă iubește - zice Domnul - de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când Mă va chema, îi voi răspunde; și voi fi cu el în strâmtorare; îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi sătura de viață lungă, și-i voi arăta mântuirea Mea” (Psalm 91,1-16).

Dumnezeu a luat măsuri ca poporul Său să fie în siguranță. Atunci când oamenii și demonii se vor uni să-i nimicească El va interveni. Dacă pe acest pământ sortit pieirii copiii lui Dumnezeu nu vor mai avea loc pentru a viețui, când oamenii și demonii vor complota nimicirea lor, Isus va veni a doua oară și-i va duce acasă „în casa Tatălui”. Promisiunea Mântuitorului este clară: „Si după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi” (Ioan 14,2.3).

Ziua de odihnă rânduită de Dumnezeu de la facerea lumii, Sabatul, va fi un test, un examen pentru fiecare om de pe pământ. Va avea omul încredere în Dumnezeu și făgăduința ocrotirii Sale sau va ceda la amenințările fiarei și va primi semnul ei? Omul are nevoie de

credință tare și neclintită. Cel ce gustă acum bucuria serbării Sabatului împreună cu Creatorul Său este sigilat și atunci va rămâne statornic. Dumnezeu va zice: *„Strângeți-Mi pe credincioșii Mei, cari au făcut legământ cu Mine prin jertfă!” (Psalm 50,5).*

Trei zile biblice:

Evanghelia amintește trei zile în legătură cu lucrarea mântuirii săvârșită de Hristos Domnul. Prima zi amintită este numită *„ziua pregătirii” (Luc.23,54)*, și corespunde cu vinerea patimilor, care era ziua șasea a săptămânii. În această zi Mântuitorul a adus jertfa supremă, moartea Sa pe cruce în locul omului păcătos. Prin această jertfă orice om care vine la Domnul, oricât de păcătos ar fi, poate fi iertat, spălat și curățit. Dovadă este iertarea oferită tâlharului de pe cruce în vinerea patimilor. Scriptura scrie că Domnul Hristos a murit în locul tuturor oamenilor păcătoși din lume: *„Copilașilor, vă scriu aceste lucruri ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuțit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2,1,2).*

În ziua șasea, vinerea patimilor, prin cuvintele *„S-a isprăvit!” (Ioan 19,30)*, Domnul a declarat lucrarea răscumpărării neamului omenesc încheiată. Apoi El a fost așezat în mormântul lui Iosif din Arimateia și *„în ziua Sabatului s-a odihnit după Lege” (Luc.23,56)*. De asemenea la crearea lumii, Hristos, Cuvântul, Dumnezeu Fiul, este identificat astfel: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu”... „Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost n-a fost făcut fără El”... „și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr” (Ioan 1,1.3.14)*, deci, atunci când a tremat lucrarea creațiunii, ca și după terminarea lucrării mântuirii, S-a odihnit: *„În ziua a șaptea Dumnezeu și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse” (Gen.2,2.3).*

Deci, Sabatul a fost sfințit și comemorat chiar de Dumnezeu Fiul: Împreună cu Tatăl la terminarea lucrării creațiunii și în mormântul lui Iosif, la încheierea lucrării răscumpărării. Despre aceasta Cuvântul inspirat comentează: *„La început Tatăl și Fiul se odihniseră în Sabat după lucrarea lor de creațiune. Când „au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor” (Gen.2,1), Creatorul și toate ființele cerești se bucurau în contemplarea scenei plină de măreție. „Când stelele dimineții izbugneau în cântări de bucurie” (Iov 38,7). Isus se odihnea acum de lucrarea mântuirii; și, deși printre aceia de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuși bucurie”⁹*

Femeile care urmau pe Domnul considerau Sabatul atât de sfânt încât nici nu s-au dus la mormânt sâmbăta să ungă trupul lui Isus. Ele, în ziua pregătirii vinerea au mai avut timp *„și au pregătit miresme și miruri. Apoi în ziua Sabatului s-au odihnit după Lege. În ziua întâi a săptămânii, (dumineca, vezi trad. de Sinod) femeiele acestea, și altele împreună cu ele, au venit la mormânt dis de dimineață, și au adus miresmele pe care le pregătiseră. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt, au intrat înlăuntru, și n-au găsit trupul Domnului Isus. Fiind că nu știau ce să credă, iată că li s-a arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare... ei le-au zis... Nu este aici, ci a înviat” (Luc.23,56; 24, 1-6).*

Astfel, aici avem specificate numărătoarea zilelor săptămânii. Ordinea este aceasta: dumineca *„ziua întâia a săptămânii; vinerea „ziua pregătirii”, ziua a șasea; și Sabatul, ziua șaptea de „odihnă după Lege”.* Apostolii și primii creștini au serbat Sabatul și după învierea Domnului, pentru că: *„Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o” (Gen.2,3).* Biblia accentuează că: *„Da, El a binecuvântat și eu nu pot întoarce” (Num.23,20).* *„Căci ce binecuvintezi Tu, Doamne, este binecuvântat pentru veșnicie” (1 Cron.17,27).* *„Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb” (Mal.3,6)* *„Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evr.13,8).*

⁹ E.G.White, **Hristos Lumina Lumii**, București 1981 pag.767.

Mai mult decât atât, Biblia ne descopere că Sabatul va fi serbat și pe Noul Pământ: „Căci după cum cerurile cele noi, și pământul cel nou, pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea - zice Domnul - așa va dăinui și sămânța voastră, și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea” (Is. 66,22,23).

Invitația la bucurie împreună cu Domnul Sabatului:

Dumnezeu, în iubirea și milostivirea Lui pe care o are față de omul rătăcitor și muritor, străin și călător pe acest pământ, conștient de lipsurile și neștiința omului, îi face o călduroasă invitație spre a intra zilnic în comuniune cu El, dar mai ales în Sabat: „Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!” (Ps.34,8).

Pentru a gusta părtășia cu Dumnezeu și primirea binecuvântărilor Sale rezervate pentru Sabat, Domnul a descoperit omului câteva amănunte în legătură cu serbarea zilei Sale sfinte:

„În cursul întregii săptămâni, trebuie să avem în minte Sabatul și să facem pregătiri pentru a-l ține potrivit poruncii. Nu trebuie să ținem Sabatul numai ca o obligație legală... nici una din datoriile noastre pentru cele șase zile lucrătoare nu trebuie lăsată pentru Sabat. În cursul săptămânii puterile noastre nu trebuie să fie sleite de lucruri lumești... încât să nu mai putem lua parte la serviciul divin... Cu toate că pregătirile pentru Sabat trebuie să aibă loc în cursul întregii săptămâni, vineri trebuie să fie ziua specială pentru pregătire... Vineri pregătirea pentru Sabat să fie terminată. Vedeți ca toate hainele să fie curate și gătitul mîncării terminat. Ghetele să fie lustruite și baia luată... Sabatul nu este pentru repararea veșmintelor, a găti mîncare, a căuta plăceri sau pentru oricare ocupație lumească. Înainte de apusul soarelui, toate lucrările omenești trebuie să fie lăsate la o parte, toate ziarele și cărăile lumești puse deoparte de privirile noastre”¹⁰.

„Dumnezeu a pus Sabatul Său la sfârșitul celor șase zile de lucru, pentru ca oamenii să se poată opri și să vadă ce au câștigat în cursul

săptămânii în ce privește pregătirea pentru împărăția cea curată, care nu îngăduie pe nici un călcător de lege să intre în ea. Ar trebui ca în fiecare Sabat, să ne facem socoteala în sufletul nostru pentru a vedea dacă săptămâna care s-a terminat ne-a adus câștig sau pagubă spirituală... Înainte de apusul soarelui (vineri seara n.n.), membrii familiei să se adune pentru a studia Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a cânta și a se ruga... Când soarele apune (sâmbătă seara n.n.), lăsați ca glasul rugăciunii și imnul de laudă să marcheze încheierea orelor sfinte și invitați prezența lui Dumnezeu în cursul grijilor săptămânii de lucru”¹¹.

Omul care serbează Sabatul va fi fericit. Binecuvântarea Sabatului este oferită nu numai evreilor, ci oricărui om: „și pe străinii, cari se vor lipsi de Domnul ca să-I slujască, și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pîngărească, și vor stăruia în legământul meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umplea de veselie în Casa Mea de rugăciune... căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Is.56,6,7).

„A sfinți” înseamnă a face ceva, a depune interes, a acționa, a fi preocupat de Sabat. Ziua de odihnă este corect serbată când o sfințim. Aceasta înseamnă a fi activi și a participa la serviciile divine, a lauda pe Domnul, a cerceta pe săraci, văduve și orfani, a mîngăia pe cei în suferință, a istorisi copiilor despre Dumnezeu și lucrarea creației din istoria sfântă. Când Sabatul devine o zi de bucurie și desfătare în Domnul, de servirea lui Dumnezeu și a aproapelui, el este o pregustare a fericirii cerești viitoare. Sabatul trebuie să fie cea mai plăcută zi din săptămână. În Sabat „să nu duceți nici o povară, și să o aduceți înlăuntru pe porți” (Ier.56,27). Deși, nu Sabatul ne mîntuiește, ci jertfa Mîntuitorului, (a crede că Sabatul mîntuiește este legalism), totuși el este „un semn” (Ezec.20,12) că cei ce serbează Sabatul sunt sfințiți și mîntuiți de „Domnul Sabatului” (Marc.2,28).

Un comentator relatează: „Ziua a șaptea, Sabatul, este singura zi

¹⁰ E.G.White, **Mărturii** vol.6 p.355-357.

¹¹ Idem p.357-360.

binecuvântată și sfințită de Dumnezeu la crearea lumii; ea trebuie să fie „perla” zilelor săptămânii. Ea unește pe om cu Creatorul său într-o atmosferă de iubire sfântă, adorare și comuniune respectoasă. În același timp, ea unește nu numai pe părinți cu copiii lor, ci și pe stăpâni cu cei ce le servesc, într-o egalitate creștină, pe conducători cu muncitori, pe cei săraci cu cei avuți, pe învățați cu cei neștiutori. Această atmosferă de fraternitate și egalitate creștină aduce cerul pe pământ.

De aceea, ziua a șaptea este o zi de bucurie sfântă în familie, în biserică și în societate, fiind un dig providențial împotriva degenerării morale, fizice și spirituale. Ea este un adevărat colț de paradis pe acest pământ, o pregustare a fericirii veșnice. Sabatul zilei a șaptea trebuie să fie cea mai iubită și dorită zi de pe pământ”¹²

Sabatul și lupta finală:

Sabatul zilei a șaptea este cel mai combătut punct al doctrinei creștine. Tot el va fi obiectul discuției în marea luptă finală. Problema Sabatului are importanță capitală pentru fiecare suflet în parte. Fiecare personal trebuie să aleagă între adevăr și rătăcire, între adevărata și falsa închinare, între bine și rău, între semnul lui Dumnezeu și semnul fiarei.

De la începutul lumii, omenirea s-a grupat în două clase reprezentând adevărata și falsa închinare. Urmașii lui Set erau adoratorii lui Dumnezeu. Urmașii lui Cain au îmbrățișat idolatria. Cele două clase s-au perpetuat prin fiii lui Noe, iar mai târziu prin Avraam și Isac, prin Esau și Iacov, apoi în continuare prin poporul Israel, care a fost chemat să păstreze în lume cunoștința de Dumnezeu practicând adevărata închinare prin serbarea Sabatului și să dea lumii pe Mesia.

Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu și al omului, a inspirat falsa închinare pentru a zădărnici închinarea și adorarea viului și adevăratului Dumnezeu. În decursul istoriei omenirii, timp de milenii s-

a desfășurat lupta între bine și rău. Falșii închinători au adorat soarele, socotindu-l cel mai mare binefăcător de la care provine lumina și căldura. Adeseori și poporul Israel a fost amăgit și au adoptat închinarea la soare și idolatria. Dumnezeu a desaprobat și pedepsit idolatria.

În Biblie citim: *„Am intrat și m-am uitat; și iată că erau tot felul de chipuri de târâtoare și de dobitoace urâcioase și toți idoli casei lui Israel, zugrăviți pe perete de jur împrejur. Înaintea acestor idoli stăteau șaptezeci de oameni din bătrânii casei lui Israel, în mijlocul cărora era Iazania, fiul lui Țafan; fiecare din ei avea o cădelniță în mână și se înălța un nor gros de tămâie... și El mi-a zis: „Vezi, fiul omului? Vei vedea și alte urâciuni mai mari decât acestea! Și m-a dus în curtea dinlăuntru a Casei Domnului. și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit; și se închinau soarelui spre răsărit. Și El mi-a zis: „Vezi fiul omului? Este prea puțin oare pentru casa lui Iuda să săvârșesc ei urâciunile pe care le săvârșesc aici?” (Ezec.8,10.11.15-17).*

Conform cuvântului profetic Dumnezeu a chemat un popor pe scena istoriei lumii pentru a avertiza generația sfârșitului cu privire la adevărata și falsa închinare. Acest popor este Biserica Adventistă de Ziua a șaptea, care vestește cele trei solii îngerești. Iată conținutul acestor trei solii:

”Și am văzut un alt înger care sbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminți, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor. Apoi a urmat un alt înger al doilea, și a zis: „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniai curviei ei”. Apoi a urmat un alt înger al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniai lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniai lui; și va fi

¹² N.Ghițescu, **Sabatul zilei a șaptea** p.30.

chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și a Mielului...” (Apoc.14,6-10).

Aceste trei solii sunt o chemare duioasă a bunului Tată Ceresc pentru toți locuitorii pământului la cea mai sfântă comuniune cu El prin închinarea adevărată. Dar ea este și o avertizare, o somație solemnă în ceasul judecății care „*a sosit*”, și totodată o amenințare cu cea mai teribilă mânie a lui Dumnezeu „*vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat*” cu har. De ce această iubire mântuitoare, dar și asprime ne mai întâlnește la iubitorul, milostivul și iertătorul Dumnezeu? Trebuie să fie o situație serioasă pentru om și Dumnezeu!

Un autor comentează: „*Se simte că sunt în cumpănă lucruri de o însemnătate nemărginită: suveranitatea și autoritatea lui Dumnezeu și a Legii Lui. Fără de o poruncă hotărâtă și răspicată, fără de acest avertizament de o claritate ce nu poate fi întunecată, poporul lui Dumnezeu ar risca să se lase înspăimântat sau amăgit. Dacă ar dezarma, dacă s-ar lăsa înfrânt în această unică criză, onoarea lui Dumnezeu pe pământ ar fi compromisă. Pentru ca lucrarea Lui să biruiască, în lupta aceasta supremă, credincioșii Lui trebuie să rămână neclintiți, neînfrânți, nespăimântați cu orice preț. De aici vine și acestă somațiune care nu suferă nici îndoială, nici șovăire, nici amânare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și a Mielului”¹³*

Omenirea a ajuns în ceasul hotărârii supreme. Ea trebuie să treacă examenul examenelor: ascultarea de Dumnezeu și de Legea Sa, dovedită prin închinarea adevărată, în ziua adevărată rânduită de El de la crearea lumii, sau ascultarea de fiară, de închinarea și primirea semnului ei, ziua falsă de închinare pusă de om, în locul celei hotărâte de Dumnezeu. Gravitatea acestei hotărâri supreme constă în faptul că onoarea lui Dumnezeu și a Legii Sale este în cumpănă. El nu va îngădui

ca onoarea și Legea Sa să fie călcată în picioare de oameni. De aceea chemarea duioasă, dar și asprimea autorității lui Dumnezeu.

Sabatul este testul, examenul omului în marea și ultima mare luptă din Univers. De partea cui va trece el: de partea lui Dumnezeu și a vieții veșnice, sau de partea Satanei și a pierzării veșnice. Nu există cale de mijloc, ci ori un stăpân, ori celalalt. Fiecare om va alege și va decide cu cine se va alia!

Prietene, alege-L pe Dumnezeu și pe Mântuitorul tău și decide-te să te înrolezi sub steagul Său, Sabatul zilei a șaptea și vei fi veșnic fericit. Hotărăște-te chiar acum, nu amâna! Și alții au făcut la fel când au înțeles acest adevăr. Iată încă două exemple:

Extraordinara experiență a lui Doug Batchelor (un hippy):

„Un lucru mă neliniștea totuși, și anume problema Sabatului zilei a șaptea. Puțin mă mai îndoiam, în mintea mea, după ce am citit Biblia și aceste cărți, că sâmbăta era Sabatul, dar nu doream să-l accept. Am simțit că deja eram destul de diferit. Nu doream să fac lucruri și mai rele, ținând sâmbăta când toți ceilalți țineau duminica. În afară de aceasta, nu există nici o biserică creștină care să se închine sâmbăta. M-am hotărât să caut o cale în problema aceasta. Cu siguranță că prietenii mei care țin duminica aveau motive mai bune pentru credința lor. M-am hotărât să întreb zece pastori, dar, când am făcut acest lucru, am primit unsprezece răspunsuri.

Un pastor a spus:

- Legea a fost abrogată. Nu trebuie să ținem Sabatul.*
- O acesta înseamnă că nu trebuie să ținem Cele Zece Porunci? am spus eu.*
- O, nu! Noi ținem pe celelalte nouă, a admis el.*
- Vrei să spui că porunca pe care trebuie să o uităm este cea de care Dumnezeu a zis să ne aducem aminte? N-are sens!*

Un alt pastor mi-a spus:

- Noi mergem la biserică duminica, pentru că aceasta este ziua în care a înviat Isus și acesta este Sabatul cel nou.*
- Sună bine, dar am nevoie să știu unde găsesc în Scriptură aceasta poruncă*

¹³ Jean Vuilleumier, **Apocalipsul** p.203.

nouă, care să ne spună să păzim prima zi a săptămânii, am răspuns eu. Dacă îmi poți arăta acest lucru în Biblie, mă voi alătura imediat bisericii voastre.

- Da, vezi, noi... dă-mi voie să pun altfel problema. S-a agitat neliniștit, incomod. Nu avem clar o poruncă. Ci avem numai tradiție.

Dar eu nu doream tradiție. Domnul Isus a spus: „**Ați desfințat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră**” (Marcu 7,9).

Deaceea doream autoritatea Bibliei pentru o astfel de schimbare.

Următorul pastor a fost cel mai creativ dintre toți. El a explicat astfel acest lucru:

- Pe timpul lui Iosua, când soarele s-a oprit pe bolta cerului, și în zilele lui Ezechia, când Dumnezeu a dat umbra soarelui înapoi cu zece trepte, am pierdut o zi și, astfel, duminica a devenit sâmbătă.

- A, da, înțeleg. Vrei să spui că atunci când Domnul Isus a fost aici, El n-a ținut ziua a șaptea, ci ziua întâia? am întrebat eu. Pastorul a privit confuz.

- Ei bine, nu sunt sigur de acest lucru, a admis el.

M-am întors și am citit din nou istoria creațiunii. Deodată am reținut ceva ce nu observasem până atunci și aceasta a fixat bine argumentul pentru mine. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea chiar înainte ca păcatul să intre în lume. Aceasta înseamnă că Sabatul a fost desăvârșit, asemenea lumii pe care Dumnezeu a făcut-o desăvârșită. De ce oare să schimbe Dumnezeu ceva ce este desăvârșit? Mai mult chiar, Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci pe table de piatră și nimeni nu scrie în piatră ceea ce are de gând să șteargă sau să schimbe. Am stabilit că un creștin nu este un urmaș al creștinilor, ci al lui Hristos. Isus S-a închinat în ziua a șaptea a fiecărei săptămâni și n-a menționat niciodată prima zi a săptămânii, așa că eu îl voi urma pe Isus.

Dar eram încă preocupat. Unde să mă îndrept, unde să gădesc oameni care învață toate Cele Zece Porunci? M-am dus la Glen și l-am privit în ochi.

- Spune-mi, există vreo biserică în lumea aceasta, în care oamenii cred aceste lucruri? l-am întrebat eu.

- O, Da! Pretutindeni! a răspuns el.

- Adevărat? Care este numele acestei biserici?

- Biserica Adventistă de Ziua a șaptea, a spus el...

În Sabatul acela, m-am sculat devreme... Am găsit strada... un edificiu mare modern, într-un cartier prosper. Parcarea era plină cu cele mai luxoase mașini...¹⁴

Iată și al doilea exemplu:

Miracolul Pitcairn:

Cu patru ani mai înainte ca vasul misionar Pitcairn să pornească în călătorie din portul San Francisco, John Tay s-a hotărât să plece în propria lui călătorie misionare spre mica insula din Pacific al cărui nume îl purta vasul.

John a găsit de lucru pe o corabie care mergea la Thaiti, iar de acolo a prins un vas cu destinația Pitcairn. Insularii l-au primit cu bucurie, și nu peste mult timp, el conducea studii biblice în fiecare seară. În curând, adunările au trebuit să fie mutate într-o clădire mai mare.

În ziua de 24 octombrie 1886, după numai șase zile pe insulă, Tay a fost invitat să țină predica de duminică. El a vorbit timp de o jumătate de oră despre adevăratul Sabat.

„Ziua a șaptea este Sabatul Domnului”, vestea John Tay. „Dumnezeu a făcut lumea în șase zile și S-a odihnit în a șaptea. El a sfințit această zi și așteaptă de la noi să-I aducem închinare Sâmbăta, nu Duminică”.

„Niciodată n-am auzit așa ceva” a spus cineva din adunare. „De ce n-am văzut acest lucru mai înainte?” „Pentru ce țin toți ceilalți duminică?”, întrebau alții. „N-a schimbat Isus ziua de Sâmbătă în Duminică?” „Dumneavoastră trebuie să ne vorbiți marți iarăși”, a sugerat un altul.

Așa s-a întâmplat că John Tay a predicat iarăși despre Sabat și marțea viitoare, seara, la ora de rugăciune. Când a terminat de vorbit, careva din ei a zis: „Eu voi păzi Sabatul”. „și eu” s-a unit un alt glas. „Eu de asemenea voi păzi Sabatul”.

¹⁴ Marilyn Tooker, **Cel mai bogat om al peșterii**, București 2003 p.95-97.

Unul câte unul, oamenii de pe insula Pitcairn s-au hotărât să-l păzească chiar din Sabatul viitor. John Tay a primit îngăduința să țină adunarea Sâmbăta. Când clopotul a bătut pentru prima adunare din Sabat pe insula Pitcairn, fiecare ins de pe insulă a venit la adunare.

În tot cursul acelu prim Sabat, ei au discutat despre noua lumină pe care au primit-o. Ziua următoare fiecare ins de pe insulă a mers la lucru. Din acea zi și până astăzi pe insula Pitcairn se păzește numai Sabatul zilei a șaptea. În fiecare săptămână, când poporul se adună pentru școala de Sabat, lor li se amintește că *„Sabatul este un semn despre iubirea și puterea Lui pe care Dumnezeu li l-a dat”*¹⁵

Aici se potrivesc cuvintele Domnului: *„Du-te de fă și tu la fel”* (*Luc.10,37*). Decide-te chiar acum!

¹⁵ Dorothy E.Watts, **Aceasta este ziua**, București 1995, p.301.